

ÖMER SEVİNÇGÜL

TILSIMLI SERÜVENLER

ROMAN

SIRLARLA
DOLU
BİR ADAM

CARPE
DIEM

Tılsımlı Serüvenler Sırlarla Dolu Bir Adam

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 207
Roman /Fantastik Macera
1. Baskı, İstanbul, Şubat 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-170-2

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Çağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Çağlayan Basım Yayın A.Ş.
Sarnıç yolu No:7 Gaziemir / İzmir
Tel: (0232) 274 22 15
Sertifika No: 11314

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Komşumuz sırlarla dolu bir adamdı. İsmi bilmezdim. Her görüşümde bana hayaletleri, cinleri, perileri, vampirleri, zombileri hatırlatan eski evinde yapayalnız yaşırdı.

Bahçe kapısından nadiren çıkar, yere bir şey düşürmüş de onu arıyormuş gibi önüne baka baka yürürdü.

Onunla karşılaşmamaya özen gösterirdik. Yüksek duvarlarla çevrili bahçesine kazara topumuz yuvarlansa, girip almaya cesaret edemezdik.

Geleni gideni yoktu. Kasabamıza başka bir memleketten göç etmişti.

Mahallede ‘Cinci’ lakabıyla anılırdı. “Emrinde cinler varmış. Ne dese yaparlarmış” derdi annem.

“Bir peri kızıyla evliymiş. Ecinniler dünyasında çocukları varmış” derdi yaşlı komşumuz Hüsniye Teyze.

Ben, babama bakardım o zaman. Konuşmaktan ziyade susmayı seven babam, hiçbir şey söylemez, sadece gülümserdi.

Benim gözümde annem hayal ve duyguyu, babam hakikat ve akli temsil ediyordu.

Liseye başladığım sene babam çalışmak üzere yurt dışına gitmişti. Hayatımda büyük bir boşluk oluşmuştu onun gidişyle. Yılda ancak iki kez gelebiliyordu. Bu da bana yetmiyordu.

Ben de var gücümle kitaplara yönelmiştim. Babamdan kalan boşluğu kitaplarla doldurmaya çalışıyordum sanırım.

Kitaplar beni hayata ve insanlara karşı daha duyarlı hale getirmişti. Karşılaştığım kişileri ve olayları daha iyi anlamaya ve daha derinden kavramaya çalışıyordum.

İnsanları birer öykü kahramanı gibi görmeye başlamıştım. Doğal diyaloglar kurmanın onları iyi dinlemekten geçtiğini sezmiştim.

Komşumuzla ilgili merakım da yine bugünlerde iyice büyüyüp serpilmişti.

Kimdi bu garip adam, gerçekten cinleri var mıydı, ne gibi sırlar saklıyordu, nasıl bir hayatı olmuştu?

Merak ediyor fakat bir fırsatını bulup ona sormuyordum. Sormak bir yana, onunla konuşamıyordum bile.

Üzücü bir olay tanışıp konuşmamıza vesile oldu, özel dünyasına girmemi sağladı...

Evde yalnızdım. Pencereden dışarıya bakıyor, dökülen sonbahar yapraklarının rüzgârın önünde sağa sola savruluşunu seyrediyordum.

Baktım, Cinci lakaplı komşumuz evinden çıkmış bizim tarafa doğru yürüyor.

Nasıl oldu bilmem, birdenbire yere kapaklandı, yüzükoyun düştü. Kalkmaya çalışıyor, kalkamıyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Hemen dışarı çıktım, koşar adım yanına vardım. Kolundan tutup kaldırdım.

Yürümeye çalıştı ama takati yetmedi. Evine taşıyıp yatağına yatırdım.

Sehpanın üzerinde bir telefon vardı. Rehberine bakarak doktorun numarasını buldum ve aradım.

Doktor geldi, hastayı muayene etti, tansiyonunu ölçtü, bazı sorular sordu. En sonunda bana dönüp “Zafiyetten mütevellit tansiyon düşmesi. İstirahat lazım” gibi bir şeyler söyledi, bir reçete yazdı.

Doktor, reçeteyi yazarken ismini sordu meçhul adama, bu sayede ben de öğrenmiŐ oldu.

Komşumuz yavaş hareketlerle cebinden cüzdanını çıkardı, doktorun parasını  dedi. Bir miktar para da bana verdi ilaç almam için.

Doktoru yolcu ettikten sonra bir koŐu eczaneye gidip ilaçları aldım. Hapını, Őurubunu içmesine yardım ettim.

Esrarengiz kapı açılmıŐtı artık. Korkum yersizmiŐ diye dŐŐünüyordum ama yine de  rpermekten kendimi alamıyordum.

YaŐadıđı yere bir göz attım bu arada. Duvarlarda eskimez yazıyla yazılmıŐ levhalar... Tıklım tıklım kitap dolu raflar...

Yerde büyükçe bir sehpa... Sehpanın üstünde defterler, kalemler... Yanı baŐında bir yer minder... Minderde uyuklayan bir tekir kedi...

Bir yandan evini gözden geçirirken bir yandan da gizemli komŐumuzu inceliyordum.

Narin yapılı, orta boylu, yakıŐıklı bir adamdı. Kır dŐŐm Ő saçları g r ve dalgalıydı. Anlamlı bir yüzü vardı. İnsanın ruhunu seyredencesine bakan siyah gözleri büyük ve etkileyiciydi.

Bu gizemli adamla biraz daha ilgilendikten sonra eve geldim. Annem dönmüştü.

Komşumuzla yaşadıklarımı anneme anlattım. Biraz dinledikten sonra bambaşka bir tepki verdi:

“Yemek yemesi lazım.”

Akşamdan sonra bir tepsi dolusu yiyecekle gittim komşumuzun evine. Kapının zilini çaldım, açtı. Beni içeriye aldı.

Halsiz görünüyordu. Benzi hâlâ uçuktu. Tatlı bir tebessümle baktı bana.

“Teşekkür ederim. Zahmet etmeseydiniz” dedi.

Bu sözüne karşılık ben de bir şeyler söylemek istedim ama söylenmesi gereken sözü bulamadım. Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktım. Yer gösterdi, oturdum.

Onu tanımak, başından geçenleri bilmek istiyordum. Önce kendimden söz ettim bir parça.

Gülümseyerek dinledi. Hep ciddi bir yüzle gördüm onu, biraz şaşırđım. Kibardı, nazikti, düzgün konuşuyordu.

Hakkında ufak tefek bilgiler edinebilmişim. Yeni tanıştığı birine nesi varsa anlatan kimselere hiç benzemiyordu.

Zamanla biraz daha samimi olduk. Önemli bir ortak noktamız vardı. İkimiz de kitap okumayı seviyorduk.

Hazır kitaptan, ilimden söz etmişken fırsat bu fırsat deyip, “Hocam, sizin cinlerle ilişkiniz varmış öyle mi?” diye sordum.

Gülümsedi.

“Herkes bir şeyler söylüyor işte” dedi.

“Aslı yok mu yani?”

“Evela şunu bilmende fayda var. Ben ne hocayım ne de cinci. İlme düşkünüm. İlgi alanıma gizli ilimler de girdi. Ömrüm örtülü sırları keşfe çalışmakla geçti. Eşyanın görünen yüzünün arkasındaki gerçeği bulmak ve bilmek istedim. Derin okumalara giriştim. Türkçe kitaplar yetmeyince başka diller öğrendim.”

“Sizde bu merak nasıl başlamıştı? Ne zaman?” diye sordum.

Uzunca bir süre sustuktan sonra “Korkunç bir hadise üzerine başlamıştı” dedi ve anlatmaya başladı...

Bir komşumuz vardı. Başka bir memleketten göç etmiş, kasabamıza yerleşmişti. Ne iş yapar, nasıl yaşar, bilmezdik.

Bazen evinden ayrılır aylarca ortalarda gözükmeyiz, sonra birdenbire çıkar gelirdi.

İri kıyım, güçlü kuvvetli bir adamdı. Belli bir hastalığı yoktu. Fırtınalı bir kış gecesinde birdenbire ölüverdi. Herkes hayret etti onun ani ölümüne.

Yıkadılar, kefenlediler, namazını kıldılar, kasabanın dışındaki mezarlığa defnettiler.

Sekiz yaşındaydım ben. Annemle birlikte ölü evine taziyeye gittik. Annem, merhumun ailesine teselli edici sözler söyledi.

Eve döndük. O gece ölümü düşünerek yattım. Kasabamızın sokak ve evlerinde elektrik yoktu. Odam zifirî karanlıktı. Dışarıda fırtına vardı.

Tuhaf, garip, dehşet verici sesler işitiyor, bir türlü uyuyamıyordum.

Derken, fırtınanın uğultusuna karışan ürkütücü seslerin arasına yeni bir ses daha girdi.

Bir kapı tokmağının takırtısı olmalıydı bu. Cenaze evi tarafından geliyordu.

Kalktım. Pencereye yaklaştım. Yüzünü cama yapıştı-
tırıp dışarıya baktım ama bir şey göremedim.

Sonra bir insan sesi duydum. Bir erkek sesiydi bu.
Ne dediğini anlayamıyordum.

Babamla annem de uyanmış, gaz lambasını yak-
mışlardı. Hemen yanlarına gittim.

Derken, bir ses daha eklendi tuhaf seslere. Bir kadın
sesiydi bu da. Sürekli çığlık atıyordu.

Babamla birlikte dışarı çıktık. Komşular da kapılarının önlerine çıkmışlardı.

Önce uzaktan bakıyorduk. Sonra biraz daha yaklaştık. Pencerelelerden süzülen hafif ışıklar sokağı bir nebze de olsa aydınlatıyordu.

Fakat yine de karanlık sayılırdı sokak. Biraz daha yaklaştık sesin geldiği eve doğru.

Bir de baktık ki beyaz örtülü bir adam cenaze evinin kapısına şiddetle vuruyor, “Açın! Üşüdüm! Benim, ben!” diyordu.

Evdeki kadınlar kapıyı açmıyor, pencereden çığlık atarak komşulardan yardım istiyorlardı.

Bir komşumuz el fenerini kapıya doğru çevirince sesin sahibini daha iyi gördük. Ölen adamdı bu! Sırtında kefeniyle evine dönmüştü.

Fakat nasıl olabilirdi böyle bir şey? Korkudan titriyor, babamın elini sımsıkı tutuyordum.

Bu arada sokak daha da kalabalıklaşmıştı. Komşulardan biri, “Ölü hortladı! Ölü hortladı!” diye bağırdı.

“Hortlayanı öldürmek lazım! Lanetlidir! Öldürelim!” dedi başka bir ses.

Kefene iyice sarılmaya çalışan ‘ölü’nün elleri kanlıydı. Kefeninde de kan izleri vardı.

“Benim yahu! Benim! Tanımadınız mı? Evime geldim!” diyordu adam.

Komşu erkekler evlerine girip bir takım delici ve kesici âletlerle çıktılar dışarıya.

Kiminin elinde balta, kimininkinde kazma, kimininkinde orak vardı.

“Neler oluyor, baba? Niye öldürmek istiyorlar?” dedim.

“Hortlayan insanları öldürüp iyice gömmek gerekir” dedi babam.

“Niçin?” diye sordum.

Cevap vermedi.

Hepsi birden adama saldırdılar. Kendini korumak için çabaladı adam.

Fakat silahsız ve yalnızdı. Fazla karşı koyamadı. Kısa sürede öldürdüler.

Sabah olunca eski mezarına götürdüler. Babamın gelme demesine rağmen merakımı yenemeyip ben de gittim.

Mezar açıldı. Etrafında yer yer kan lekeleri vardı. Cesedi alelacele gömdüler. Tekrar kalkamasın diye üzerine büyük bir kaya koydular.

Bu olaydan sonra her gece korkarak yattım yatağıma. Babama, anneme sürekli sorular sordum hortlaklar, cadılar, cinler, periler hakkında.

Beni gizli ilimlere yönelten bu hadise oldu işte. Bu konuda ne bulduysam okudum. Hâlâ da okurum.

“Peki, adam gerçekten hortlamış mıydı?” dedim.

“Hayır” dedi.

“Ne olmuştu öyleyse?”

“Tıbbi bir durum olabilir... Bazen kalp durma noktasına gelir. Nabız yavaşlar. Kişi ölü gibi görünür. Bu konuda tecrübesi olmayan onu öldü sanır... Fakat bir ihtimal daha var...”

“Nedir o?”

“Belki de katalepsi hastasıydı adam.”

“Nasıl bir hastalık bu?”

“Ender rastlanan bir hastalık. Kişi hareket edemez olur. Nasılsa öylece donup kalır. İştiter, görür, anlar ama tepki veremez. Kaslarını hareket ettiremediği için yardım da isteyemez.

“Demek diri diri gömmüşler adamı. Mezarda kendine gelmiş olmalı.”

“Evet... Zoru başarmış, tırnaklarıyla kazarak kendini kurtarmıştı. Mezarındaki ve kefenindeki kan izleri bunu gösteriyor. Evine kadar gelebilmişti. Fakat gerçeği bilmeyen halkımız onu hortlak sanıp öldürmüştü. İşin aslı bu. Gerisi hurafe.”

Bir süre ikimiz de sustuk. Şaşkındım. Bir üfürükçü görmeyi beklerken bir bilginle karşılaşmıştım.

Kendimi daha fazla tutamadım. “Siz bilge bir kişisiniz. Fakat mahalleli size ‘cinci’ diyor” dedim.

“Biliyorum” dedi ve gülümsedi.

“Bu sizi rahatsız etmiyor mu?”

Elini salladı ‘önemi yok’ manasında.

“El âlemin dediklerine aldırma. Herkesi razı edemezsin. Allah ne diyor ona bak. Ben bana gönül dünyasının kapılarını açan adamdan bunu öğrendim” dedi.

Her fırsatta yaşlı komşumuzun evine gidiyordum artık. Beni daima güler yüzle karşılıyordu. İnce düşünceli annem “Bu kadar sık gitme. Bu adam yalnız yaşamaya alışmış. Sıkılabilir. Haftada bir gitsen yeter” diyordu.

Haklıydı. Fakat kendimi tutamıyor, bir bahane bulup gidiyordum. Yaz günleriydi. Tatildeydim. Yapacak başka işim yoktu.

Meraklıydım. Sürekli okuyordum. Bilgim arttıkça ne kadar da bilgisiz olduğumun farkına varıyordum. Bu sırlarla dolu adam benim için bulunmaz nimetti.

‘Bilge’ diyordum ona. İlkın “Ne haddime!” diyerek itiraz etmiş, fakat ısrarım üzerine ses etmemişti.

Merhamet damarı kabaran annem, yaptığı yemeklerden bir tabak da Bilge için ayırıyor, benimle evine gönderiyordu.

Bilge de ufak tefek hediyeler veriyordu bize. ‘Karşılıksız hediye kabul etmemek’ gibi bir ilkesi vardı. Minnet altında kalmak istemiyordu sanırım.

Bir gün bana “Kütüphanem sana açık. İstedığın kitabı alabilirsin. Okuduktan sonra getirir yerine koyarsın” dedi.

Kitapları konusunda son derece titiz olmasına karşın bana bu imkânı tanınması büyük bir lütuftu doğrusu. Teşekkür ettim.

Okudukça bilgim artıyor, bilgim arttıkça sorularım çoğalıyordu. Bilmediklerimi bilmeye başlamıştım çünkü.